

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **C. M.**, zastúpenej JUDr. R.K., advokátom v K., proti žalovanej **MUDr. M. B.**, zastúpenej JUDr. J.K., advokátkou v P., **o ochranu osobnosti**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 18 C 691/2002, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 24. mája 2011, sp.zn. 3 Co 193/2010, 3 Co 194/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobkyne **o d m i e t a .**

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanej náhradu trov dovolacieho konania v sume 82,58 € k rukám JUDr. J.K., advokátky v P., do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I rozsudkom z 13. novembra 2009, č.k. 18 C 691/2002-392 zamietol žalobu o uloženie povinnosti žalovanej napísať, podpísať a odovzdať žalobkyňi vyhlásenie, v ktorom uvedie, že nie je pravdivé jej tvrdenie, že nebohý M. M., nar. X., zomrelý X., mal „pečeň ťažkého alkoholika“ a že „chodil do jednej pivnice piť“ a v ktorom uvedie, že ľutuje a že sa ospravedľňuje žalobkyňi za to, že sa týmito tvrdeniami dotkla vážnosti, dôstojnosti a občianskej cti nebohého M. M.M.. Dospel k záveru, že v priebehu konania nebolo jednoznačne preukázané, že žalovaná predniesla sporné difamujúce výroky pred B. S. dňa 28. apríla 2001 a začiatkom augusta 2001, žalobkyňa na svoje tvrdenie neunesla dôkazné bremeno a z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté vo veci samej v neprospech žalobkyne. Podľa názoru súdu i v prípade prijatia opačného záveru, t.j. že žalovaná predniesla sporné difamujúce výroky pred B. S., by žaloba nemohla byť úspešná,

a to z dôvodu nesplnenia predpokladu objektívnej spôsobilosti tvrdeného zásahu privodiť ujmu

na právach chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, ako jedného z predpokladov pre vznik právneho vzťahu, ktorého obsahom je právo domáhať sa ochrany podľa ustanovenia § 15 Občianskeho zákonníka. V konaní pritom nebolo preukázané a ani účastníkmi tvrdené, že k úniku informácií o zdravotnom stave nebohého M. M. a špeciálne o tom, že má cirhózu pečene a že je alkoholik (a to na základe zlých hepatálnych testov), by bolo došlo zo strany žalovanej. Tieto sa v rozhodnom období, i pred 28. aprílom 2001, šírili po celej nemocnici, za čo sa žalobkyni nemocnica (v tom čase V., a.s.) ospravedlnila. Uvedené skutočnosti mal súd za preukázané tvrdením žalobkyne, výpoveďou svedkyne A. T., dcéry nebohého a týždenníkom O. č. X. (str. 11).

Okresný súd Košice I uznesením z 5. marca 2010, č.k. 18 C 691/2002-413 uložil žalobkyni povinnosť nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 3 077,736 € na účet právnej zástupkyne žalovanej JUDr. J.K. a povinnosť nahradiť štátu trovy konania vo výške 736,90 € na účet Okresného súdu Košice I, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania účastníkov rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a o trovách konania štátu podľa § 148 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Košiciach, konajúci o odvolaniach žalobkyne, rozsudkom z 24. mája 2011, sp.zn. 3 Co 193/2010, 3 Co 194/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil a napadnuté uznesenie prvostupňového súdu zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvého stupňa. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby je z hľadiska hodnotenia dôkazov a zistenia skutkového stavu postavené na tom, že výpoveď svedkyne B. S. bola spochybnená ďalšími vykonanými dôkazmi, predovšetkým znaleckým posudkom MUDr. B. M. a na základe takto zisteného a vyhodnoteného skutkového stavu dospel súd prvého stupňa k záveru, že nebolo jednoznačne preukázané, že sporné difamujúce výroky žalovaná pred B. S. predniesla. Tento záver súdu prvého stupňa korešponduje právnomu názoru odvolaciemu súdu vyjadrenému v uznesení z 28. februára 2005, sp.zn. 13 Co 379/2004, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že ak súd prvého stupňa v predchádzajúcom rozhodnutí svoje rozhodnutie o čiastočnom vyhovení žalobe založil práve na vierohodnosti svedkyne B. S., je potrebné jej vierohodnosť posudzovať v súvislosti s ďalšími dôkazmi a záver o tom, že skutok sa stal,

nemožno vyvodit' bez ďalšieho dokazovania za stavu, ak je tu tvrdenie proti tvrdeniu. Odvolací súd sa stotožnil so skutkovými závermi súdu prvého stupňa, ku ktorým tento dospel hodnotením vykonaných dôkazov. Z hľadiska objektivity zistených skutočností poukázal predovšetkým na skutočnosť, že prvý záznam o vyšetrení pacienta M. M. žalovanou v jeho zdravotnej dokumentácii pochádza z 30. marca 2001, v súvislosti s konziliárnym hematologickým vyšetrením. Telefonické konzultácie podľa záznamu zo zdravotnej dokumentácie boli vykonané dňa 28. apríla 2001, pričom tieto konzultácie poskytla aj žalovaná, čo sama potvrdila. Objektivizované je aj skutkové zistenie o tom, že informácie o zdravotnom stave pacienta žalovaná získala po telefonáte s MUDr. M. B., čo potvrdila sama žalovaná a rovnako svedok MUDr. M. B.. Skutočnosť, že vzhľadom na symptomatické príznaky ochorenia nebohého M. M. si mohla dať žalovaná do súvisu s cirhózou pečene a požívaním alkoholu, však neznamená, že túto informáciu skutočne predniesla pred svedkyňou B. S.. Rovnako zistená skutočnosť o tom, že o zdravotný stav pacienta sa zaujímalo viac ľudí, nemôže viesť k záveru, že ak sa B. S. dozvedela o určitých okolnostiach súvisiacich so zdravotným stavom pacienta, musela sa to dozvedieť od žalovanej. Odvolací súd ďalej uviedol, že v prípade ďalšieho údajného difamujúceho tvrdenia o tom, že nebohý M. M. „chodil do jednej pivnice piť“, je výslovne iba tvrdením svedkyne B. S., ktorého pravdivosť poprela žalovaná. Preto i v tomto prípade absentuje ďalší dôkaz, ktorý by umožnil konštatovanie, že žalobkyňa uniesla v tejto veci dôkazné bremeno. Vzhľadom na skutočnosť, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je v zásade postavené na závere, že k predneseniu difamačných výrokov zo strany žalovanej nedošlo, s čím sa odvolací súd stotožnil, nezaoberal sa závermi obsiahnutými v ďalšej časti odôvodnenia, kde sa súd prvého stupňa venuje hypotetickej otázke rozhodnutia, pre prípad, ak by žalovaná sporné výroky predniesla. O zrušení uznesenia súdu prvého stupňa o trovách konania odvolací súd rozhodol z dôvodu jeho vecnej nesprávnosti pre nedostatok dôvodov a pre nepreskúmateľnosť.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu, čo do potvrdzujúceho výroku, podala dovolanie žalobkyňa, ktorá navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu v tejto časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. a § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom súdov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jej právo na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Za takú vadu označila skutočnosť, že súdy pri hodnotení dôkazov nepostupovali v súlade s § 132 O.s.p. a neprihliadli na dôkazy jednoznačne svedčiace

v prospech žalobkyne, ako aj skutočnosť, že rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje úplné a výstižné odôvodnenie, nakoľko sa odvolací súd nezaoberal zásadnými námietkami a tvrdeniami žalobkyne uvedenými v odvolaní, ktorými poukazovala na nesprávnosť rozhodnutia prvostupňového súdu. Taktiež namietala, že rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu sú založené na jednostrannom posúdení veci a vychádzajú z neúplne zisteného skutkového stavu veci. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberala skutkový a právny stav veci.

Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu žalobkyne mala za to, že konajúce súdy rozhodli vo veci správne a dovolanie žalobkyne navrhla odmietnuť. Zároveň si uplatnila náhradu trov dovolacieho konania v sume 154,58 €.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V danej veci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 1 a 3 O.s.p., pretože nejde o zmeňujúci, ale potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejde ani o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť

zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie nie je prípustné ani podľa ustanovenia § 238 ods. 2 O.s.p. z dôvodu, že dovolací súd vo veci doposiaľ nerozhodoval.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení dovolací súd nezistil.

So zreteľom na žalobkyňou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednáwanej veci jej súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a žalobkyni neznemožnili uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Dovolaiteľka v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jej práva na spravodlivý súdny proces.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných

dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

K námietke žalobkyne, že súdy pri hodnotení dôkazov nepostupovali v súlade s § 132 O.s.p. a neprihliadli na dôkazy jednoznačne svedčiace v prospech žalobkyne, dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že v zmysle § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (pre úplnosť treba dodať, že nesprávne vyhodnotenie dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné – viď § 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka dovolateľky týkajúca sa nedostatočnej odôvodnenosti, resp. nepreskúmateľnosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESĽP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil a uznesenie, ktorým prvostupňový súd rozhodol o trovách konania, zrušil. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Pokiaľ ide o námietku žalobkyne spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či správnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože – na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu – nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania

v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Žalobkyňa v dovolaní namieta, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľkou tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde).

Z dovolania vyplýva tiež námietka žalobkyne, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). I keby teda tvrdenia žalobkyne boli opodstatnené, ňou uvádzané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladali by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil na zistený skutkový stav správny právny predpis a či ho aj správne aplikoval, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad ale v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno preto zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., a iné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. neboli dovolacím súdom zistené. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobkyne v súlade s § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., ako dovolanie smerujúce

proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol. Pritom, riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnej žalovanej vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobkyni, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal žalovanej náhradu, ktorá spočíva v odmene advokátky za jeden úkon právnej služby, ktorý poskytla žalovanej vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu z 21. septembra 2011 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov). Základnú sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 10 ods. 8 tejto vyhlášky vo výške 61,41 €, čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu vo výške 7,41 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) a DPH vo výške 13,76 € (§ 18 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 82,58 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 19. júna 2012

JUDr. Vladimír M a g u r a, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová